

Sygn. akt II K 569/17

1 Ds. 92.2017

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2019r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Justyna Tokarz

przy udziale prokuratora ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 01 marca 2018r., 14 kwietnia 2018r., 29 maja 2018r., 17 lipca 2018r., 04 września 2018r., 11 października 2018r., 12 lutego 2019r.

sprawy

1. **D. S. (S.)**

syna A. i A. z d. B.

ur. (...) w J.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 18 grudnia 2016r. w Ś. przy pl. (...) przed klubem (...), uderzył trzymaną w ręku szklanką od whisky w twarz M. C., czym spowodował u pokrzywdzonej ranę ciętą policzka lewego, czym naruszył czynności narządów ciała na okres dłuższy niż 7 dni,

tj. o przestępstwo z art. 157 § 1 k.k.:

2. **D. W. (1) (W.)**

syna M. i I. z d. P.

ur.(...) w B.

oskarżonego o to, że:

II. w dniu 17 grudnia 2016r w Ś. przy pl. (...), w klubie (...), uderzając pięścią w twarz R. W., spowodował u niego złamanie zębów 11 i 21 oraz złamanie kości nosa bez przemieszczenia, co spowodowało u pokrzywdzonego rozstrój zdrowia na okres dłuższy niż 7 dni,

tj. o przestępstwo z art. 157 § 1 k.k.:

III. w tym samym miejscu i czasie co w pkt I w Ś. przy pl. (...), przed klubem (...), groził R. W. pozbawieniem życia a groźba ta wzbudziła u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę spełnienia,

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.:

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **D. S.** za winnego tego, że w dniu 18 grudnia 2016r., przed klubem (...) przy pl. (...) w Ś., uderzył w twarz M. C. trzymaną w rękę szklanką, rozbijając ją, w wyniku czego spowodował u niej rany cięte policzka lewego, skutkujące naruszeniem czynności narządów jej ciała i rozstrojem zdrowia na czas przekraczający 7 dni oraz naraził ją na bezpośrednie niebezpieczeństwo uszkodzenia gałki ocznej lewej fragmentami rozbitej szklanki, tj. popełnienia przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. i art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego **D. W. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. uznaje oskarżonego **D. W. (1)** za winnego tego, że w dniu 18 grudnia 2016r., przed klubem (...) przy pl. (...) w Ś., wypowiadał pod adresem R. W. groźby pozbawienia go życia, wywołując u niego uzasadnioną obawę, że zostaną one spełnione, tj. popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy oskarżonemu **D. W. (1)** kary pozbawienia wolności wymierzone mu w pkt II i III części dyspozytywnej wyroku i wymierza mu karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu **D. W. (1)** wykonanie wymierzonej mu kary łącznej pozbawienia wolności na okres 2 (dwóch) lat próby;

VI. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego **D. W. (1)** do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby;

VII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **D. S.** środek kompensacyjny w postaci obowiązku zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną przestępstwem, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej M. C. kwoty 20.000 zł (dwudziestu tysięcy złotych)

VIII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **D. W. (1)** środki kompensacyjne w postaci:

a. obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego R. W. kwoty 9.570 zł (dziewięć tysięcy pięćset siedemdziesiąt złotych),

b. obowiązku zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną przestępstwem, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego R. W. kwoty 5.000 zł (pięciu tysięcy złotych);

IX. na podstawie art. 633 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego **D. W. (1)** rzecz oskarżyciela posiłkowego R. W. kwotę 1848 zł, tytułem zwrotu poniesionych wydatków;

X. na podstawie art. 633 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego **D. S.** rzecz oskarżycielki posiłkowej M. C. kwotę 1848 zł, tytułem zwrotu poniesionych wydatków;

XI. na podstawie art. 633 k.p.k. i 627 k.p.k. obciąża oskarżonych **D. S.** i **D. W. (1)** wydatkami sądowymi w części związanej ze sprawą każdego z oskarżonych i wymierza im opłaty sądowe w kwotach po 180 zł.

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

R. W. wraz z siostrą M. C. (lat 17) przebywali w godzinach nocnych 17 grudnia 2016r. w klubie (...) przy pl. (...) w Ś.. W tym samym lokalu obecni byli również oskarżeni D. W. (1) i D. S..

Dowód:

zeznania świadka R. W., k. 3 – 4, 28, 121 – 122, 160v – 162,

zeznania świadka M. C., k. 12, 162,

zeznania świadka S. T. (1), k. 185,

zeznania świadka R. D., k. 185,

zeznania świadka S. T. (2), k. 269v – 270,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. W. (1), k. 115, 183v – 184.

R. W. spożywał w klubie alkohol. W pewnym momencie gdy przechodził w stronę baru potracił D. W. (1), w wyniku czego ten oblał się napojem. Pomiędzy mężczyznami doszło do wymiany zdań, podczas której D. W. (1) uderzył pięścią w twarz R. W..

Dowód:

zeznania świadka R. W., k. 3 – 4, 28, 121 – 122, 160v – 162,

zeznania świadka M. K., k. 34, 173v – 174,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. W. (1), k. 115, 183v – 184.

W rezultacie otrzymanego ciosu, R. W. doznał złamania zębów 11 i 21, oraz złamania kości nosa bez przemieszczenia. Obrażenia te skutkowały naruszeniem czynności narządów jego ciała na czas przekraczający 7 dni.

Dowód:

świadcтво sądowo – lekarskich oględzin ciała R. W., k. 16 – 17,

opinia sądowo – lekarska biegłego R. P., dot. R. W., k. 40 – 41,

opinia sądowo – lekarska biegłego M. W., dot. R. W., k. 93 – 95.

Po chwili do D. W. (1) i R. W., który krwawił z ust, podszedł ochroniarz R. Z.. R. Z. powiedział do D. W. (1) aby opuścił lokal, po czym odprowadził go do wyjścia. Z klubu (...) wyszedł także R. W., który zadzwonił do matki A. C., informując ją o zaistniałym zdarzeniu.

Dowód:

zeznania świadka R. W., k. 3 – 4, 28, 121 – 122, 160v – 162,

zeznania świadka R. Z., k. 51, 174.

Po telefonie A. C. udał się do klubu (...). Po drodze spotkała córkę M. C., która przed incydemem jaki zaszedł pomiędzy D. W. (1) a R. W., wyszła do sklepu.

Dowód:

zeznania świadka R. W., k. 3 – 4, 28, 121 – 122, 160v – 162,

zeznania świadka M. C., k. 12, 162,

zeznania świadka A. C., k. 8 – 9, 36, 163, 164.

Po sprawdzeniu w klubie (...), kobiety wyszły na zewnątrz, gdzie zauważyły oskarżonego, który wchodził do środka. W związku z tym A. C. i M. C. udały się za D. W. (1) i zaczęły z nim rozmawiać. Oskarżony zaprzeczył aby uderzył R. W., na co A. C. powiedziała mu, że wzywa Policję i wraz z córką wyszła na zewnątrz.

Dowód:

zeznania świadka M. C., k. 12, 162,

zeznania świadka A. C., k. 8 – 9, 36, 163, 164,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. W. (1), k. 115, 183v – 184.

Po chwili przed lokalem pojawił się również D. W. (1), z innymi osobami, wśród których znajdował się oskarżony D. S., który miał w ręku szklankę z napojem. Doszło do ogólnej pyskówki i wyzwisk, podczas której D. W. (1) miał pretensje do A. C., o to, że wezwała Policję. Oskarżony powiedział wówczas do R. W., że jest frajerem, że „go zabije i jest skończony”, po czym oddalił się w kierunku ratusza. R. W. obawiał się gróźb wypowiedzianych przez D. W. (2).

Dowód:

zeznania świadka R. W., k. 3 – 4, 28, 121 – 122, 160v – 162,

zeznania świadka M. C., k. 12, 162,

zeznania świadka A. C., k. 8 – 9, 36, 163, 164.

Gdy po godz. 24.00 A. C. wraz córką M. i synem R. oczekiwali na przyjazd patrolu Policji, w dalszym ciągu dochodziło do wymiany zdań z obecnymi na miejscu osobami. W pewnym momencie M. C. zwróciła uwagę oskarżonemu D. S. aby nie obrażał jej matki. W reakcji na te słowa oskarżony podszedł do niej i uderzył ją w twarz trzymając w ręku szklankę, tak że się rozbiła. M. C. zaczęła obficie krwawić z rozciętego lewego policzka, a Daniem S. widząc to uciekł. Za oskarżonym pobiegł brak M. C. – G. S., który pojawił się wcześniej na miejscu zdarzenia, lecz nie zdołał go złapać.

Dowód:

zeznania świadka R. W., k. 3 – 4, 28, 121 – 122, 160v – 162,

zeznania świadka M. C., k. 12, 162,

zeznania świadka A. C., k. 8 – 9, 36, 163, 164,

zeznania świadka G. S., k. 23, 175 – 176.

Po przyjeździe Policji pokrzywdzona M. C. i jej matka przekazały policjantom zasłyszane od osób postronnych dane personalne oskarżonego D. S., oświadczając że nazywa się on K. B..

Dowód:

zeznania świadka M. C., k. 12, 162,

zeznania świadka A. C., k. 8 – 9, 36, 163, 164,

zeznania świadka M. M. (1), k. 45, 174 – 175,

zeznania świadka Ł. H., k. 175.

W wyniku uderzenia szklanką przez D. S., M. C. doznała licznych ran ciętych lewego policzka, które wymagały zaopatrzenia szwami chirurgicznymi i skutkowały naruszeniem czynności narządów jej ciała na czas przekraczający 7 dni. Działanie oskarżonego naraziło M. C. na bezpośrednie niebezpieczeństwo uszkodzenia gałki ocznej lewej fragmentami rozbitej szklanki.

Dowód:

świadcstwo sądowo – lekarskich oględzin ciała M. C., k. 18 – 19,

opinia sądowo – lekarska biegłego M. W., dot. M. C., k. 74 – 78, 80 – 83.

M. C. została przewieziona karetką Pogotowia (...) na Szpitalny Oddział Ratunkowy (...) Szpitala (...) we W., gdzie zszyto jej rany na policzku w znieczuleniu miejscowym. W tym samym czasie R. W. został skierowany na (...) Szpitala (...) we W. gdzie wykonano mu badanie TK twarzoczaszki.

Dowód:

zeznania świadka R. W., k. 3 – 4, 28, 121 – 122, 160v – 162,

zeznania świadka M. C., k. 12, 162,

dokumentacja lekarska, k. 15,

dokumentacja lekarska, k. 65 – 67.

R. W. podjął leczenie stomatologiczne ubytków uzębienia doznanych w wyniku uderzenia przez oskarżonego D. W. (1). Polegało ono na wprowadzeniu implantów w obszarze brakujących zębów 11 i 21. Łączny koszt poniesiony z tego tytułu przez R. W. wyniósł 9.570 zł.

Dowód:

zeznania świadka R. W., k. 3 – 4, 28, 121 – 122, 160v – 162,

propozycja planu leczenia stomatologicznego, k. 68, 202,

faktury VAT, k. 203 – 204,

wydruki paragonów, k. 64, 205,

historia leczenia stomatologicznego, k. 211 – 220.

Oskarżony D. W. (1) ma 30 lat, jest kawalerem, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Oskarżony zajmuje się produkcją mebli, zarabia średnio 2.000 zł miesięcznie. Nie był karany sądownie za przestępstwa.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego D. W. (1), k. 115, 183v – 184,

informacja z K. dot. oskarżonego D. W. (1), k. 144, 188.

Oskarżony D. S. ma 26 lat, jest kawalerem, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Oskarżony prowadził do końca września 2018r. działalność gospodarczą PHU (...) w P., uzyskując miesięczny dochód w granicach do 2.000 do 5000

zł. D. S. lecz się psychiatrycznie z powodu zaburzeń depresyjnych. W przypadku oskarżonego nie zachodzą warunki określone w art. 31 § 1 i 2 k.k.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego D. S., k. 107,

opinia sądowo – psychiatryczna, k. 259 – 261, 267a.

D. S. był karany sędownie. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej z dnia 22.03.2016r., sygn. akt II K 585/15 został on skazany za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 50 zł każda.

Dowód:

informacja z K. dot. oskarżonego D. S., k. 145 – 146, 190 – 191.

Oskarżony D. S. w toku całego postępowania nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Oskarżony skorzystał z prawa do odmowy złożenia wyjaśnień i wskazał jedynie, że nie przypomina sobie takiego zdarzenia jak wskazane w stawianym mu zarzucie. Dodał, że nie pamięta co robił feralnego dnia, oświadczając „Nie uważam, że uderzyłem jakąś kobietę szklanką, jestem osobą spokojną”.

Oskarżony D. W. (1) nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia. Będąc słuchany na etapie postępowania przygotowawczego podał, że będąc w lokalu (...) w Ś., został szturchnięty przez R. W., w wyniku czego oblał się colą. Wyjaśnił, że zwrócił mu wówczas uwagę, na co ten zaczął się zachowywać prowokującą i wymachiwał rękami. Oskarżony wyjaśnił, że został odciągnięty przez kolegów i „nic tam się więcej nie stało”. D. W. (1) zaprzeczył aby uderzył R. W.. Opisując dalszy przebieg zdarzenia, oskarżony podał, że po jakimś czasie na miejscu pojawiła się matka pokrzywdzonego, która zaczęła go wyzywać, zarzucając że pobił jej syna. Oskarżony zaprzeczył aby przed lokalem doszło do kłótni, wskazując, że w związku z zachowaniem A. C. poszedł do domu spać. Składając wyjaśnienia podczas rozprawy D. W. (1) ponownie zaprzeczył aby uderzył R. W. i kierował groźby pod jego adresem. Oskarżony wskazał, że zaraz po oblaniu przez pokrzywdzonego został zabrany od R. W. przez kolegę M. M. (2) a następnie poszedł do domu, gdyż „wyglądał jak ofiara”..

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny w sprawie sąd miał na uwadze dowody o charakterze osobowym i materialnym przeprowadzone w toku postępowania.

Spośród tej pierwszej kategorii dowodów, sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadków R. W. i M. C.. Zdaniem sądu przedstawione przez nich okoliczności dotyczące zachowania oskarżonych, w wyniku których zostali oni pokrzywdzeni, pozostają w pełni wiarygodne. Zajmując powyższe stanowisko, sąd miał na uwadze nie tylko spójny i logiczny charakter zeznań wskazanych świadków ale również to, że pokrywały się one z innymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie. I tak relacja przedstawiona przez R. W. została poparta wiarygodnymi zeznaniami świadków M. K. i R. Z., którzy potwierdzili fakt zajścia jakie miało miejsce pomiędzy D. W. (1) a R. W., w rezultacie którego ten drugi doznał obrażeń ciała. Znalazła ona oparcie także w zeznaniach A. C., M. C. i G. S., którym pokrzywdzony wskazał D. W. (1), jako sprawcę doznanego uszczerbku zdrowia. Jej potwierdzeniem była wreszcie dokumentacja medyczna pokrzywdzonego oraz wydane w sprawie opinie sądowo – lekarskie, opisujące rodzaj i charakter obrażeń ciała R. W..

Z kolei relacja przytoczona przez M. C. została poparta zeznaniami naocznych świadków A. C., G. S. i R. W. oraz dowodami o charakterze materialnym dokumentującymi doznane przez nią obrażenia oraz ich charakter. Wiarygodności zeznań pokrzywdzonej i wymienionych obok niej świadków, nie podważało to, że osoba oskarżonego D. S. została przez nich początkowo określona jako K. B.. Osoby te po uzyskaniu prawdziwych danych oskarżonego, w

toku prowadzonego dochodzenia, niezwłocznie zweryfikowały bowiem wcześniej podane dane i w sposób wiarygodny wyjaśniły kwestie początkowych rozbieżności. Jednocześnie rozpoznały one w sposób nie budzący wątpliwości osobę D. S. jako sprawcę uderzenia szklanką w twarz M. C..

Ustalając stan faktyczny w sprawie sąd oparł się również na zeznaniach M. M. (1) i Ł. H.. Świadkowie ci, będący funkcjonariuszami Komendy Powiatowej Policji w Ś. podali okoliczności przeprowadzonej w sprawie interwencji w sposób, który nie nasuwa wątpliwości co do ich wiarygodności.

Jako zasługujące na uwzględnienie, sąd ocenił również zeznania świadków S. T. (1), R. D. oraz S. T. (2). Zeznania te poza potwierdzeniem obecności oskarżonego D. S. krytycznej nocy w lokalu (...) w Ś., nie miały natomiast większego znaczenia, z uwagi na to, że świadkowie nie posiadali wiedzy na temat istotnych okoliczności rozpoznawanej sprawy.

Mając z kolei na uwadze zeznania złożone przez świadka M. M. (2), sąd uznał iż nie zasługują one na uwzględnienie. Zajmując powyższe stanowisko sąd miał na uwadze to, że pozostawały one w sprzeczności nie tylko z wiarygodnymi zeznaniami R. W. ale również R. Z.. Ten ostatni świadek wskazał bowiem, że wyprowadzał oskarżonego z lokalu, w związku z informacją, że jest on sprawcą uderzenia w twarz R. W.. Co więcej, zgodnie z relacją R. Z., obecny w tym czasie w pobliżu pokrzywdzony miał widoczną krew na twarzy. Wskazane powyżej okoliczności przedstawione przez całkowicie obiektywnego świadka, powodują, że stwierdzenia M. M. (2), który miał być obecny w momencie zajścia w pobliżu D. W. (1) i zaprzeczał temu aby uderzył on R. W. nie są wiarygodne.

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie sąd oparł się ponadto na zgromadzonych dowodach o charakterze materialnym wyszczególnionych w pierwszej części uzasadnienia. Sąd dał im wiarę jako wypełniającym wymogi stawiane takim dowodom oraz nie znajdując podstaw do podważenia ich wiarygodności

Jako nie zasługujące na uwzględnienie sąd ocenił wyjaśnienia złożone przez oskarżonego D. S.. Zajmując powyższe stanowisko sąd miał w pierwszej kolejności na uwadze to, że pozostawały one w sprzeczności z uznanymi za wiarygodne zeznaniami świadków M. C., A. C., R. W. i G. S.. Osoby te kategorycznie i konsekwentnie wskazały D. S. jako osobę, która w nocy 18 grudnia 2016r. uderzyła szklanką w twarz M. C., powodując u niej obrażenia ciała. Podane przez nich okoliczności zostały pośrednio potwierdzone przez innych świadków, którzy zaobserwowali D. S. feralnego dnia w klubie (...). Wskazane okoliczności nakazywały krytyczną ocenę wyjaśnień oskarżonego, tym bardziej, że D. S. nie przyznając się do zarzucanego mu czynu, nie był kategoryczny w swoich wypowiedziach. Oświadczył on mianowicie, że nie pamięta co robił w przedmiotowym czasie, dodając że nie przypomina sobie takiego zdarzenia oraz uważa, iż nie uderzył szklanką M. C., gdyż jest spokojną osobą. Oceniając powyższe wypowiedzi oskarżonego przez pryzmat zasad doświadczenia życiowego wskazać należy, że nie sposób uznać ich za wiarygodne. Zdaniem sądu normalnym i zwyczajowym zachowaniem osoby, która nie dopuściła się zarzucanego jej czynu, jest wyraźne zaprzeczenie inkryminowanym jej zachowaniom. Sytuacja, w której osoba, która nie cierpi na dolegliwościami skutkujące zaburzeniami pamięci, składa oświadczenia wyrażone w trybie przypuszczającym, nie zasługuje na wiarę ze strony sądu. Wręcz przeciwnie taki sposób formułowania wypowiedzi przez oskarżonego, przemawia za uznaniem, iż jego wyjaśnienia stanowią wyłączenie wyraz przyjętej przez niego linii obrony, nakierowanej na uniknięcie odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo.

Odnosząc się z kolei do wyjaśnień złożonych przez oskarżonego D. W. (1), sąd wziął je pod uwagę jedynie w takim zakresie w jakim dawały się pogodzić z dowodami uznanymi przez sąd za wiarygodne. Sąd pominął natomiast wyjaśnienia oskarżonego, w których nie przyznał się on do zarzucanych mu czynów, zaprzeczając aby uderzył w twarz R. W. oraz wypowiadał groźby pozbawienia życia pod jego adresem. Sąd oparł się w tym zakresie na zeznaniach pokrzywdzonego i korespondujących z nimi zeznaniach świadków R. Z., M. K., A. C., M. C. oraz G. S.. Wskazane dowody, potwierdzone dokumentacją medyczną R. W., w sposób oczywisty przeczą wersji zdarzenia przedstawionej przez D. W. (1), czyniąc ją całkowicie niewiarygodną.

Dokonując oceny przedstawionych powyżej dowodów sąd uznał, że sprawstwo i wina oskarżonych D. S. i D. W. (1) w zakresie przypisanych im czynów nie budzą wątpliwości.

Uznając D. S. winnym popełnienia przestępstwa kwalifikowanego z art. 157 § 1 k.k. i art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., sąd stwierdził iż zrealizował on swoim zachowaniem wszelkie ustawowe znamiona wskazanych czynów zabronionych, tak w zakresie strony przedmiotowej, jak i podmiotowej. D. S. uderzając bowiem szklanką w twarz M. C., spowodował u niej obrażenia ciała w postaci ran ciętych policzka lewego, które skutkowały naruszeniem czynności narządów jej ciała na czas przekraczający 7 dni. Jednocześnie naraził ją tym zachowaniem na bezpośrednie niebezpieczeństwo uszkodzenia gałki ocznej lewej a zatem inne ciężkie kalectwo, opisane w art. 156 § 1 k.k. Stwierdzając powyższe, sąd oparł się na opinii wydanej w sprawie przez biegłego M. W. (2), uznając wnioski wyrażone przez biegłego za w pełni uzasadnione. Biegły w sposób przekonujący uzasadnił kwalifikację prawną obrażeń ciała, jakie zaistniały u pokrzywdzonej i na których wystąpienie była bezpośrednio narażona. Opierając na wskazanej opinii sąd dokonał zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzuconego oskarżonemu, o której to możliwości pouczył uprzednio strony postępowania (vide k. 194 a.s.). Sąd pominął natomiast opinię biegłego R. P. (2), który ocenił obrażenia ciała doznane przez pokrzywdzoną jako trwałe istotne zeszpecenie. Zajmując powyższe stanowisko, sąd miał na uwadze ostateczny obraz blizn, jako powstały w rezultacie zagojenia się ran u pokrzywdzonej, a których rozmiar i umiejscowienie nie dają podstaw do przyjęcia zaistnienia skutków opisanych w art. 156 § 1 k.k.

Ustalając sprawstwo i winę oskarżonego D. W. (1) w zakresie przypisanego mu występku z art. 157 § 1 k.k., nie budziło wątpliwości sądu to, że oskarżony uderzając pięścią w twarz R. W. spowodował u niego obrażenia ciała w postaci złamania zębów 11 i 21 oraz złamania kości nosa bez przemieszczenia. Wskazane urazy doznane przez pokrzywdzonego, skutkowały naruszeniem czynności narządów jego ciała na czas przekraczający 7 dni.

Przypisując z kolei D. W. (1) sprawstwo przestępstwa z art. 190 § 1 k.k., sąd na podstawie wskazanych na wstępie niniejszego uzasadnienia dowodów, ustalił iż wypowiadał on pod adresem R. W. groźby pozbawienia go życia. Groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego obawę, że zostaną spełnione, która to obawa, mając na uwadze wcześniejsze zachowanie oskarżonego, pozostawała uzasadniona.

Czyny oskarżonych były umyślne i zawinione, nie zachodziły okoliczności wyłączające winę ani bezprawność.

Sąd wymierzając oskarżonym kary jednostkowe za przypisane im przestępstwa baczył na dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., uwzględniając stopień zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionych czynów, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, która to kara winna osiągnąć wobec oskarżonych.

Ustalając wymiar kary oskarżonemu D. S., sąd miał na uwadze okoliczności popełnionego przez niego przestępstwa, wpływające na wysoki stopień jego winy i społecznej szkodliwości czynu. Przede wszystkim oskarżony działał bez uzasadnionego powodu, atakując małoletnią M. C. w wyjątkowo niebezpieczny sposób. Zachowanie oskarżonego skutkowało doznaniem przez pokrzywdzoną dolegliwych obrażeń ciała, których umiejscowienie – na twarzy dodatkowo pogłębiało rozmiar wyrządzonej jej krzywdy. W takich okolicznościach sąd uznał, iż czyn oskarżonego zasługuje na najsurowszą sankcję, tj. karę pozbawienia wolności. Brak jest zdaniem sądu podstaw do orzeczenia kar łagodniejszego rodzaju. Określając wymiar kary pozbawienia wolności wymierzonej D. S. na 8 miesięcy, sąd uznał, że pozostaje on adekwatny do przedstawionych powyżej okoliczności, jak również względów prewencji indywidualnej i generalnej. Z uwagi na uprzednią karalność oskarżonego za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności, bezprzedmiotowe pozostawały rozważania w zakresie ewentualnego zastosowania środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary.

Sąd wymierzając oskarżonemu D. W. (1) karę 5 miesięcy pozbawienia wolności za czyn przypisany w punkcie II części dyspozytywnej wyroku oraz karę 2 miesięcy pozbawienia wolności za czyn przypisany mu w punkcie III części dyspozytywnej wyroku, uznał, że kary te pozostają adekwatne do sposobu działania oskarżonego jak również ujemnych konsekwencji jaki wywołały one u pokrzywdzonego R. W..

Sąd na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego D. W. (1) i wymierzył mu karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kara łączna we wskazanym wymiarze, orzeczona przy zastosowaniu zasady asperacji, stanowi współmierną sankcję za przestępstwa popełnione

przez oskarżonego. Czyni ona zadość zarówno względem prewencji indywidualnej i generalnej, jak też uwzględnia ścisły charakter związku przedmiotowo – podmiotowego pomiędzy czynami popełnionymi przez oskarżonego.

Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego D. W. (1) kary łącznej pozbawienia wolności na okres dwóch lat próby, uznając, iż zastosowanie środka probacyjnego wobec oskarżonego nie karanego sędownie za przestępstwa, spełni swe wychowawczo – prewencyjne cele i będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Kara ta w powiązaniu z zastosowanym wobec oskarżonego obowiązkiem probacyjnym w postaci obowiązku informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby, spowoduje zdaniem sądu że D. W. (1) będzie przestrzegał porządku prawnego.

W punkcie VII wyroku Sąd Rejonowy na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. S. środek kompensacyjny w postaci obowiązku zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną przestępstwem. Ustalając wysokość zadośćuczynienia należnego pokrzywdzonej M. C. sąd miał na względzie charakter doznanych przez nią obrażeń ciała i będące ich wynikiem dolegliwości, a w tym przede wszystkim ból i cierpienia psychiczne jakich doznała. Sąd wziął tu pod uwagę również umiejscowienie blizn pourazowych na twarzy M. C., powodujących jej zeszpecenie, które skutkowało znaczącym dyskomfortem u pokrzywdzonej będącej młodą kobietą. Mając na uwadze powołane okoliczności sąd wycenił krzywdę doznaną przez M. C. na 20.000 zł i zasądził tę kwotę od oskarżonego, jako adekwatne zadośćuczynienie za wyrządzony uszczerbek na zdrowiu.

Wydając wyrok skazujących wobec D. W. (1) za przypisane mu przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem oraz zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną przestępstwem, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego R. W. odpowiednio kwot: 9.570 zł oraz 5.000 zł. Ustalając wysokość odszkodowania, sąd miał na uwadze kwotę poniesioną przez pokrzywdzonego w związku z leczeniem ubytków uzębienia, powstałych w wyniku ciosu zadanego mu przez D. W. (3) w dniu 17 grudnia 2016r. Wydatki te pozostawały udowodnione przedłożonymi przez pokrzywdzonego fakturami VAT oraz paragonami fiskalnymi. Określając natomiast wysokość zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez R. W. na kwotę 5.000 zł, sąd uznał, że pozostaje ona adekwatna do dolegliwości jakie odniósł pokrzywdzony a w tym związanych z długotrwałym procesem leczniczym.

Wydając wyrok skazujący wobec oskarżonych, sąd zasądził od D. W. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego R. W. oraz od D. S. na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. C. kwoty po 1.848 zł, tytułem zwrotu wydatków poniesionych w sprawie. Powyższą kwotę stanowił koszt zastępstwa prawnego oskarżycieli posiłkowych przez pełnomocnika będącego adwokatem, który został ustalony w stawce minimalnej przewidzianej rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów, tj. 840 zł za rozprawę prowadzoną w trybie zwyczajnym, powiększona o kwotę 1.008 zł z tytułu sześciu kolejnych terminów rozprawy, w których uczestniczył pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych.

Orzekając o kosztach sądowych sąd obciążył wydatkami sądowymi oskarżonych w części związanej za sprawą każdego z nich, które to kwoty zostaną ustalone odrębnym postanowieniem. Jednocześnie sąd wymierzył im opłaty sądowe w wysokości przewidzianej ustawą.

SSR Radosław Gluza